

Čtení: Iz 65,17-25

Kázání: Zj 21,5-7

Musím se přiznat, že dnešní kázání se mi nepřipravovalo lehce. Jak asi víte, rada bezpečnosti ve čtvrtek schválila vojenskou akci, která má zastavit Libyjského diktátora [Muammara Kaddáfího](#) ve vyvražďování jeho odpůrců. Včera tato vojenská akce začala. Zároveň v minulém týdnu prožilo Japonsko jednu z nejhorších přírodních katastrof ve své historii. Obě tyto události by se nás nemusely dotýkat, protože jsme přece Češi a do Japonska i do Libye je to přece jenom dost daleko. Navíc Japonsko je bohaté a dokáže si poradit a Libye je arabská země a podle velké části české veřejnosti i jejich představitelů by se západní svět neměl do jejich problémů míchat. A nebo se nás to může dotýkat. Protože jsme lidé a v Japonsku i Libyi žijí také lidé a zrovna tam dost trpí. Rozhodnutí je na každém z vás.

Pro dnešní bohoslužby jsem vybral biblický text z knihy Zjevení. Jak asi víte, ta kniha je plná lidského utrpení. A přesto končí nadějně. V závěru té knihy zaznívájí slova Pána Ježíše Krista: Hle, všecko tvořím nové. To je Boží program. Boží plán pro tento svět. A také Boží naděje pro všechny, kdo tu dnes sedíme. Často se k tomuto verši vracím a často si jej opakuji. Hlavně, když se mi zdá, že je tento svět v koncích. A nejenom svět. Taky když su já v koncích. Když něco pořádně zvořu, když se mi něco důležitého nepovede, když něco zničím a vypadá to beznadějně. Mám naději, že Bůh snad i to moje zničené dokáže přetvořit a stvořit nové.

Navíc mám pocit, že je to něco z Boha, čemu rozumí nějakým způsobem každý. Každý to nějak chápe, protože každý cítí, že to potřebuje. A tak to není zdaleka s každým Božím jednáním. Pomineme li Boží soudy a tresty, tak ani například Vánoce nejsou srozumitelné všem. Myslím, že Vánoce jsou přeci jenom výsada dětí. Snad jenom děti dokážou vnímat a prožívat, že o Vánocích se stalo a pořád děje něco zvláštního, něco dobrého. Že něco Božího je na chvíli jaksí ve vzduchu, mezi námi. To my dospělí, kteří všechno promýšlíme a kriticky hodnotíme a snažíme se to popsat slovy, tak to prožít neumíme.

A Velikonoce, Kristovo utrpení a smrt na kříži, opuštěnost Bohem, to snad dokáže prožít a do důsledků pochopit jen člověk, který má podobnou zkušenost. A Kristovo vzkříšení? To je skutečnost, která se asi nejvíce dotýká těch, kteří prožívají blízkost konce svého vlastního života nebo života blízkého člověka. Ale to, že Bůh vše tvoří nové, to je naděje a touha, se kterou má zkušenost snad každý.

Pro dítě to může být naděje, že ta skvělá, perfektní hračka, kterou dostalo k Vánocům a která se jaksí sama najednou rozbila, že i tu má Bůh moc stvořit novou. Pro člověka, který prožívá blízkost konce svého vlastního života, je tu naděje, kterou jsme mohli slyšet v prvním biblickém čtení: bude mladíkem, kdo zemře ve stu letech. A pro mě? Pro mě je tu naděje, že když Bůh říká: Hle, vše tvořím nové, že mi třeba dokáže stvořit nové kyčle, když jsem si ty svoje poničil. Taky zuby, a možná i nové auto, když to moje už se rozpadá. Každý nějak prožívá to, že věci tady na světě stárnou, kazí se a končí. A ne jenom věci. Právě že ne jenom věci. A přitom my lidé v sobě máme touhu po věčnosti, po stálé obnově.

Když ale slyšíme to Boží: Hle, všecko tvořím nové, a navíc to slyšíme z biblické knihy Zjevení, máme tendenci vnímat to pouze jako nějaký Boží čin na konci věků. Jako tu velkou kosmickou obrodu, kdy se všechno kouzelným Božím zásahem promění a obnoví a vše už bude jen dobré a krásné. Ano, nic proti tomu. Tuhle naději mám v srdci také a Bible nás k ní vyzývá. Ale všechna tahle Boží zaslíbení a krásné vize jsou dobré pouze tehdy, pokud nám slouží jako posila na cestu. Na cestu tímhle světem a tímhle životem, které obojí potřebuje stálou obnovu a proměnu. Žijme s vidinou toho, že přijde Boží věk spravedlnosti, kde vlk s beránkem si bude hrát a králem bude dítě a Bůh setře každou slzu z tváře. Ale žijme s ní tady a teď. Bůh si nás nevyvolil a nepovolal, abychom se utíkali z tohoto světa do představ zaslíbení. Bůh není Bohem zaslíbení. Vždyť i v tom samotném biblickém textu se říká: **Tato slova jsou věrná a pravdivá. A dodal: Již se vyplnila. Já jsem Alfa i omega.**

To Boží: **Hle, všecko tvořím nové**, to je součást podstaty našeho Boha. To znamená, že Bůh není spokojen se stavem věcí, jak jsou. A na to se můžeme obracet a spoléhat a odvolávat, když ani my nejsme spokojeni. A to se může a má vlamovat do těch nejdůležitějších a zároveň nejbolestivějších oblastí života.

Mě osobně dodává to Boží zaslíbení o obnově odvahu zkoušet obnovovat vztahy s lidmi. Můžu tak svobodně věřit navzdory všemu okolo, že třeba moje manželství není odsouzeno k zániku, i když statistiky říkají, že je. Díky Bohu můžu znovu a znovu bojovat o obnovu vztahu s dětmi, rodiči, blízkými. Bůh říká, že to má naději, že to má budoucnost. A já vím, že to má smysl. I tam, kde my už jsme zlomili hůl, přichází ten, který nedolomí nalomenou třtinu a neuhásí už jen doutnající knot. I když nám se zdá, že stará přátelství a spojení, která ztroskotala, že sousedské vztahy, které jsou už po generace v troskách, že to všechno holt musíme oželet a nějak to už vydržet – se zaťatýma zubama a bolestí někde hluboko uvnitř. Do toho všeho zní to Boží: **Hle, všechno tvořím nové.**

Hezky se to poslouchá, ale skutečnost je jiná, složitější. Ano, i já vím, jaká je skutečnost. Víím, že tyhle věci nejsou snadné a že bolí. A ta slova z Bible můžou znít naivně a idealisticky. Jako z pohádky. Můžou a nemusí. Ale není takové koneckonců celé to naše křesťanství? Být křesťanem přece znamená věřit té naivní idealistické pohádce, že ten tesař z Nazaretu přece jenom byl Boží syn a že svým životem i smrtí na kříži nám vydobyl možnost žít život v plnosti. Ale jestli tohle nemá mít vliv na vztahy mezi lidmi, pak je to k ničemu. Pak si tu hrajeme na něco, co je opravdu k smíchu.

Ano, jsou věci, se kterými ani při nejlepší vůli už nic neuděláme. Jsou vztahy, které byly přetrženy smrtí, jsou věci, které se staly a už nejdou vrátit. A v těchhle věcech se už můžeme jenom spolehnout na to, že nakonec to bude Bůh sám, který všechno, co bylo dobré a krásné, vytvoří znovu. My jsme ale zodpovědní za to, co uděláme s časem, který nám byl dán. Na nás je, zda nad tímhle světem a lidmi v něm zlomíme hůl a položíme ruce do klína a budeme čekat, až co Bůh. Nebo, jestli s jeho pomocí budeme pomáhat obnově.

Za lidi v Japonsku se může modlit. Aby Bůh pomohl obnově jejich země. Věřím, že to má smysl. Za Libyi se můžeme zatím taky jenom modlit. Doufám, že to má smysl. Za to rozbité kolem nás a v nás samotných se můžeme taky modlit. Můžeme ale v důvěře Bohu vstát a pokusit se - třeba o nemožné.

Aj hle, všechno tvořím nové. Amen